

Sygn. akt II K 656/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Bożena Oblińska

w obecności oskarżyciela publicznego J. Z. (1)

po rozpoznaniu dnia 10 kwietnia 2017 r. , 19 maja 2017 r. , 01 sierpnia 2017 r. i 21 września 2017 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

M. W. , s. P. i M. z d. K. , ur. (...) w W.,

oskarżonego o to , że :

pełniąc funkcję Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (...) (...) (...) W. w dniu 20 października 2015 roku w lokalu (...) przy (...) w L. urządził gry na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3-5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540 z późn. zm.) na automatach do gier o nazwie : A. G. nr (...) , M. 81 F. nr (...) , A. G. nr (...) wbrew przepisom tejże ustawy w szczególności wbrew art. 14 ust. 1 i art. 6 ust. 1

tj. o czyn z art. 107 § 1 k.k.s w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

1. Oskarżonego M. W. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. skazuje , zaś na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych ;

2. Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 pod poz. 1-4 (k. 27) oraz w wykazie dowodów rzeczowych nr 2 pod poz. 1 (k. 195 a) przez ich zniszczenie ;

3. Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa polskich pieniędzy obiegowych w kwocie 1600 zł (tysiąc sześćset złotych) wpłaconych na konto sum depozytowych Izby Celnej w W. zgodnie z pokwitowaniem PL(...) (wykaz dowodów rzeczowych nr 2 pod poz. 2 – k. 195a) ;

4. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s. zwalnia oskarżonego M. W. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 656 /1 6

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu w dniu 20 października 2015 r. w lokalu (...) przy (...) w L. funkcjonariusze Urzędu Celnej w W. zabezpieczyli automaty do gier o nazwie : A. G. nr (...) , M. 81 F. nr (...) , A. G. nr (...) będące własnością firmy (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w W. która wydzierżawiła część powierzchni tego lokalu , gdzie były ustawione te automaty do gier , na podstawie ramowej umowy dzierżawy powierzchni z dnia 31 maja 2015 r. (k. 141-143) . Oskarżony M. W. w dniu 20 października 2015 r. był prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (k. 40-42) .

Przed zatrzymaniem tych urządzeń funkcjonariusze Urzędu Celnego stwierdzili na podstawie eksperymentu procesowego oraz oględzin iż nie są to automaty zręcznościowe i prowadzone na nich gry mają charakter losowy a gry prowadzone są w celach komercyjnych , wszystkie 3 automaty wymagają zasilenia środkami pieniężnymi. W czasie eksperymentu uzyskiwano nagrody rzeczowe w postaci dodatkowych punktów kredytowych (k. 19-20 , k. 21-24 , k. 171-193) .

M. W. , ma ukończone 44 lat, jest kawalerem , posiada 1 dziecko na utrzymaniu , jest obecnie prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. i z tego tytułu uzyskuje dochód w wysokości 10000 zł , był karany (k. 219) , nie leczy się psychiatrycznie ani odwykowo.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień oskarżonego M. W. (k. 160-161 i k. 470- 471) , zeznań świadków : J. B. (k. 2-3 i k. 239) i J. S. (k. 6-7) , notatki urzędowej (k. 1) , protokołu przeszukania (k. 10-12) , protokołu oględzin (k. 19-20 , k. 171-193) , protokołu z przeprowadzonego eksperymentu procesowego (k. 21-24) , odpisu z (...) Sp. z o.o. (k. 40-42) , umowy dzierżawy (k. 141-143) i karty karnej (k. 202, k. 219) .

Oskarżony M. W. stanął pod zarzutem iż pełniąc funkcję Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (...) (...) (...) W. w dniu 20 października 2015 roku w lokalu (...) przy (...) w L. urządzał gry na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3-5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540 z późn. zm.) na automatach do gier o nazwie : A. G. nr (...) , M. 81 F. nr (...) , A. G. nr (...) wbrew przepisom tejże ustawy w szczególności wbrew art. 14 ust. 1 i art. 6 ust. 1 to jest popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s w zw. z art. 9 § 3 k.k.s..

Oskarżona M. W. w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu . Oskarżony M. W. w postępowaniu przygotowawczym odmówił składania wyjaśnień (k. 160-161) . Natomiast na rozprawie przed Sądem wyjaśnił na czym opierał swoją wiedzę i przekonanie iż prowadzona przez spółkę której był prezesem zarządu działalność była legalna i nie naruszała uregulowań ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz.U. nr 201 poz. 1540 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym po dniu 03 września 2015 r. . Ponadto oskarżony M. W. przyznał iż (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. , której był prezesem zarządu nigdy nie posiadała koncesji na prowadzenie gier na automatach poza kasynami gry . Ponadto z wyjaśnień oskarżonego M. W. wynika iż prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. był do sierpnia 2016 r. (k. 470-471) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. W. w niewielkim zakresie w którym przyznał iż (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. , której był prezesem zarządu nigdy nie posiadała koncesji na prowadzenie gier na automatach poza kasynami gry . Na wiarę zasługuje również ta część wyjaśnień oskarżonego M. W. z której wynika iż w dniu 20 października 2015 r. był prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. i funkcję tą pełnił do sierpnia 2016 r.. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego M. W. są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego .

Sąd nie dał w pozostałym zakresie wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. W. jako niejasnych , nielogicznych , wewnętrznie sprzeczne i nakierowane na pomniejszenie swojej winny. Należy wskazać iż (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., której prezesem zarządu był oskarżony M. W. nie posiadała koncesji na prowadzenie gier na automatach poza kasynami gry . Tym samym należy stwierdzić iż działalność (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. polegająca na urządzaniu gier na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz.U. nr 201 poz. 1540 z późn. zm.) nie była legalna w świetle uregulowań ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych ani przed dniem 03 września 2015 r. ani po tej dacie .

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego M. W. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał w całości wiarę protokołom zeznań świadków : J. B. i J. S. jako jasnym dokładnym , spójnym , logicznym i korespondującym z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Z zeznań świadka J. B. wynika iż pracował w lokalu (...) przy (...) w L. przy obsłudze automatów do gier . Zaczął prace w dniu 19 października 2015 r. i w dniu 20 października 2015 r. jeszcze nie miał podpisanej umowy o prace z J. S. . Z zeznań świadka J. B. wynika iż przed rozpoczęciem pracy został przeszkolony w obsłudze automatów – do kasowania kluczami punktów na automatach. Miał też wypłacać nagrody pieniężne , jednak podczas jego pracy żadna nagroda pieniężna nie padła , jedynie jeden z automatów sam wypłacał podczas jego pracy w tym lokalu drobne wygrane pieniężne (k. 2-3 i k. 239).

Natomiast z zeznań świadka J. S. wynika iż wynajmowała lokal (...) przy (...) w L. od około roku . Gdy wynajęła ten lokal w lokalu tym były już ustawione automaty do gier . Właścicielem tych automatów była spółka (...) . Z zeznań świadka J. S. wynika iż nie ma wiedzy kto serwisował te automaty i czy wypłacały one nagrody pieniężne (k. 6-7) .

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzenia, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń.

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , które zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 107 § 1 k.k.s. karze podlega kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urządza lub prowadzi grę losową , grę na automacie lub zakład wzajemny . Przepis artykułu 107 § 1 k.k.s. penalizuje nielegalne urządzenie lub prowadzenie gier i zakładów wzajemnych. Naruszając porządek prawny w zakresie urządzania i prowadzenia gier i zakładów wzajemnych, sprawca godzi w interes finansów publicznych oraz monopol państwa w tej sferze.

Czynność sprawcza została w art. 107 § 1 k.k.s. określona jako „urządzenie” lub „prowadzenie” określonych w tym przepisie gier lub zakładów wzajemnych wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Niektórzy autorzy twierdzą, że „urządzenie” gry lub zakładu wzajemnego jest pojęciem węższym od ich „prowadzenia”, gdyż to ostatnie obejmuje także takie działania, jak ustalanie zasad oraz systemu danej gry czy też wysokości wygranej (tak Prusak, Kodeks, t. II, s. 773–774). Zdaniem innych autorów, z którymi wypada się zgodzić jest odwrotnie, tzn. zakres pojęcia „urządza” jest szerszy od „prowadzi”, albowiem pod pojęciem „urządzania” należy rozumieć układanie systemu gry czy określanie wysokości wygranych, podobnie jak wynajęcie i przystosowanie lokalu, zatrudnienie i przeszkolenie pracowników, organizowanie gry itp. Natomiast „prowadzenie” gry jest pojęciem węższym, ograniczonym zazwyczaj do wykonywania bezpośrednich czynności przy grze (tak Kotowski, Kurzępa, Komentarz, 2007, s. 450). Za reprezentowanym tu poglądem wydaje się przemawiać treść przepisów aktualnej ustawy o grach hazardowych, która rozróżnia „prowadzenie działalności w zakresie gier i zakładów” (np. art. 1, 3, 6) oraz „bezpośrednie prowadzenie gry hazardowej” (art. 24 ust. 1 pkt 2). Jak się wydaje określenie „prowadzi” zawarte w treści art. 107 § 1 k.k.s. oznacza właśnie bezpośrednio prowadzenie gry hazardowej. „Urządzenie gry lub zakładu” obejmuje czynności niezbędne do rozpoczęcia określonej działalności (zob. V. Konarska-Wrzošek, T. Oczkowski, J. Skorupka, Prawo i postępowanie karne skarbowe, s. 323). Chodzi zasadniczo o zaprowadzenie czy uruchomienie działalności hazardowej w określonym miejscu, stąd też można zgodzić się z poglądem, że urządzenie gier i zakładów

poprzedza czasowo ich „prowadzenie”, to ostatnie bowiem dotyczy działalności już „urządzonej” (zob. P. Kardas, G. Łobuda, T. Razowski, Kodeks karny skarbowy, s. 827). W tym ujęciu "urządzić" grę oznacza mniej więcej tyle, co ją zorganizować, czyli doprowadzić do tego, aby mogła się odbyć.

Do znamion ustawowych deliktu skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. należy także działanie wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Wyraźnie więc widać subsydiarność komentowanego przepisu wobec art. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, według którego urządzanie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych, gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie. Pierwszą z tych zasad wyraża bezpośrednio przepis art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych – jest to zasada monopolu państwa w zakresie gier liczbowych, loterii pieniężnych i gry telebingo. Kolejne przepisy art. 6, 7 i n., w szczególności rozdział 2 regulują dalsze zasady. Dotyczą one różnych kwestii, m.in. formy organizacyjnej podmiotu urządzającego grę czy zakład wzajemny, miejsca urządzania (kasyna gry, salony gier bingo pieniężne, punkty przyjmowania zakładów itp.), zakazu reklamy i promocji określonych gier i zakładów wzajemnych, minimalnych wartości wygranych, regulaminów gier i zakładów wzajemnych, zabezpieczenia losów i innych dowodów udziału w grze przed sfałszowaniem lub przedwczesnym odczytaniem wyniku gry, granicy wiekowej dostępu do ośrodków gier czy punktów przyjmowania zakładów wzajemnych, rejestracji gości, świadectw zawodowych osób sprawujących zarząd nad ośrodkami gier i punktami przyjmowania zakładów oraz bezpośrednio prowadzących gry i zakłady, instalacji systemów służących kontroli przebiegu i prowadzenia gier itp.

Należy w związku z tym zwrócić uwagę, że czyn zabroniony stypizowany w art. 107 § 1 k.k.s może być – zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 4 § 1 k.k.s. – popełniony wyłącznie umyślnie. Umyślność zaś – co dla karnistów nie ulega wątpliwości – musi mieć swoją stronę intelektualną oraz płaszczyznę wolicjonalną. W aspekcie intelektualnym, w przypadku czynów skarbowych chodzi o świadomość. Wszystkie delikty skarbowe stypizowane w art. 107 k.k.s. mają charakter formalny (za Kodeks karny skarbowy. Komentarz prof. dr hab. L. W., dr hab. J. Z. (2), rok wydania: 2016, Wydawnictwo: C.H.Beck Wydanie: 3).

W powyższej sprawie działanie oskarżonego M. W. wypełniło wszystkie znamiona czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. . Oskarżony M. W. będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. urządził w lokalu (...) przy (...) w L., woj. (...) na trzech urządzeniach do gier o nazwie : A. G. nr (...), M. 81 F. nr (...), A. G. nr (...) gry na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540 z późn. zm.) wbrew przepisom tejże ustawy w szczególności wbrew art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 w/w ustawy . Firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., której prezesem zarządu był oskarżony M. W. nie należała do podmiotów, które prowadziły taką działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed dnia 03 września 2015 r. na podstawie koncesji albo zezwolenia (k. 470-471) . Tym samym firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., której prezesem zarządu jest oskarżony M. W. nielegalnie urządziła i prowadziła gry na trzech automatach do gier o nazwie A. G. nr (...), M. 81 F. nr (...), A. G. nr (...) wbrew art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym od dnia 03 września 2015 r. . Należy wskazać iż przed zatrzymaniem trzech automatów do gier o nazwie A. G. nr (...), M. 81 F. nr (...), A. G. nr (...) funkcjonariusze Urzędu Celnego stwierdzili na podstawie eksperymentu procesowego oraz oględzin iż nie są to automaty zręcznościowe i prowadzone na nich gry mają charakter losowy a gra prowadzone są w celach komercyjnych i wszystkie 3 automaty wymagają zasilenia środkami pieniężnymi . W czasie eksperymentu uzyskiwano nagrody rzeczowe w postaci dodatkowych punktów kredytowych (k. 19-20 , k. 21-24 , k. 171-193). Należy również wskazać iż z zeznań świadka J. B. (k. 2-3 i k. 239) wynika iż jeden z tych automatów wpłacał graczom nagrody pieniężne . Ponadto z wyjaśnień oskarżonego M. W. wynika iż (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. , której był prezesem zarządu nie posiadał koncesji na prowadzenie gier na automatach poza kasynami gry (k. 470-471).

Należy wskazać iż przepis art. 107 k.k.s. ma charakter blankietowy i nie precyzuje szczegółowych znamion przestępstwa lecz odsyła do przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540 z późn. zm.) . Przy czym w niniejszej sprawie mają zastosowanie przepisy tej ustawy w brzmieniu obowiązującym po dniu 03 września 2015 r. . Zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym od dnia 03 września 2015 r. urządzanie gier

cyldrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gry na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy. Natomiast zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym od dnia 03 września 2015 r. Działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Ustawa z dnia 12 czerwca 2015 r. (Dz.U.2015.1201) zmieniającej nin. ustawę z dniem 03 września 2015 r. została notyfikowana przez Komisję Europejską w dniu 05 listopada 2014 roku pod numerem 2014/0537/PL. Należy wskazać iż przepis art. 4 ustawy z 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, zezwalający podmiotom prowadzącym w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub w art. 7 ust. 2 u.g.h. na dostosowania się do wymogów określonych w znowelizowanej ustawie o grach hazardowych do dnia 01 lipca 2016 r., dotyczy wyłącznie podmiotów, które prowadziły taką działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed 03 września 2015 r. (na podstawie koncesji albo zezwolenia) (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 r. I KZP 1/16).

Należy wskazać iż w ocenie Sądu działanie oskarżonego D. W. było umyślne w rozumieniu art. 4 § 1 k.k.s. . Oskarżony D. W. miała pełną świadomość iż (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., której był prezesem zarządu, nielegalnie urzędowała i prowadziła w lokalu (...) przy (...) w L., woj. (...) gry na trzech automatach do gier: A. G. nr (...), M. 81 F. nr (...), A. G. nr (...). Oskarżony będąc prezesem zarządu spółki która urzędowała i prowadziła gry na automatach do gier winien śledzić zmiany w jakie zostały wprowadzone do ustawy o grach hazardowych z dniem 03 września 2015 r. biorąc pod uwagę długie vacatio legis zmian w przepisach art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 z późn. zm.), które została notyfikowana przez Komisję Europejską w dniu 05 listopada 2014 roku pod numerem 2014/0537/PL. Należy wskazać iż firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. korzystała z fachowej pomocy prawnej i nie należała do podmiotów, które prowadziły taką działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed dnia 03 września 2015 r. na podstawie koncesji albo zezwolenia.

Dodatkowo należy zauważyć iż Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z 13 października 2016 r. w sprawie C#303/15 stwierdził iż artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu.

Natomiast zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r. I KZP 17/16 kolizja prawa krajowego z prawem unijnym, w świetle zasady bezpośredniego stosowania prawa Unii Europejskiej (art. 91 ust. 3 Konstytucji), może prowadzić do zastąpienia przepisów krajowych uregulowaniami prawa unijnego albo do wyłączenia normy prawa krajowego przez bezpośrednio skuteczną normę prawa Unii Europejskiej. W konsekwencji, norma niestosowania krajowego przepisu technicznego, którego projektu nie notyfikowano Komisji Europejskiej, wynikająca z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r., ze zm.), wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 612) w pierwotnym brzmieniu. Natomiast art. 6 ust. 1 tej ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s., o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony.

Tym samym wina oskarżonego D. W. odnośnie popełnienia przez niego czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. nie budzi wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu D. W. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego D. W. czynu przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra oraz okoliczności działania oskarżonego . Oskarżony D. W. naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest mienie Skarbu Państwa . Ponadto oskarżony M. W. był już karany (k. 219) .

W powyższej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia okoliczności łagodzących wobec oskarżonego M. W. .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu M. W. za czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych. Orzeczonej wobec oskarżonego M. W. karze grzywny 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonego funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania sprawcy .

Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 pod poz. 1-4 (k. 27) oraz w wykazie dowodów rzeczowych nr 2 pod poz. 1 (k. 195 a) przez ich zniszczenie oraz orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa polskich pieniędzy obiegowych w kwocie 1600 zł (tysiąc sześćset złotych) wpłaconych na konto sum depozytowych Izby Celnej w W. zgodnie z pokwitowaniem PL(...) (wykaz dowodów rzeczowych nr 2 pod poz. 2 – k. 195a) .

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s. i zwolnił oskarżonego M. W. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.